

PARAULA DE BLOG

<http://tirantalcap.blogspot.com/>

La concessió del Nobel de literatura ens ha pillat a pràcticament tots (m'hi incloc) sota la síndrome "Herta què?". I puntualitze pràcticament perquè aquest desconeixement generalitzat (tot i haver guanyat el prestigiós IMPAC el 1998) no afecta els editors que, en el seu moment, van apostar per la qualitat literària de Herta Müller: Mondadori i Plaza & Janés, amb sengles títols de l'autora romanesa ara (dissortadament per a ells i per a tots) descatalogats, i Siruela [...] i Xerais, amb títols vigents. Sí, benvolguts lectors, tot i que els mitjans (espanyols i/o espanyolitzats la immensa majoria) s'han centrat quasi en exclusiva a ressaltar la brillant decisió de Siruela [...], la històrica editorial gallega Xerais també té un títol de Müller traduït des del maig del 2001: *O hombre é un grande faisán no mundo*. [...] *Beizóns ben sinceres per a Xerais i per a la llengua gallega, i una reflexió autocrítica en veu alta: com és que Herta Müller està inèdita en català?* [...]*

MICHAEL GOTTSCHALK / AFP

IGNASI ARAGAY

TEXTURES

'La bogeria'

Legir els clàssics té el seu perill: et poden decebre. El millor de *La bogeria* (1899), de Narcís Oller, és el títol, que ho diu tot i no diu res. I en el cas de l'edició que n'acaba de publicar Cossetània, el pròleg de Maria Dasca. Primer vaig llegir-me l'obra, una novel·la curta escrita set anys després que *La febre d'or*, i la vaig trobar simplement xarona, una broma allargada i insubstancial. Un procés d'embogiment pot donar molt més de si. La bogeria que descriu Oller és prima com un paper de fumar, anecdòtica, previsible, com de broma. Després, gràcies

a Maria Dasca, he descobert alguna virtut a l'obra –la triple perspectiva discursiva, per exemple– i detalls rellevants, com ara que al públic de l'època el llibre tampoc no li va interessar gaire: en escriure anys després les memòries, l'autor es queixava que *La bogeria* només li havia suposat uns ingressos de 800 pessetes –uns 2.000 euros d'avui–, 500 per l'original en català i 300 per la traducció. O sigui, misèria i companyia. En això, no és que les coses hagin canviat tant. Com que la crítica l'havia deixat bé, doncs Oller es va dedicar a buscar

<http://aramateixenfiloquestaagulla.blogspot.com/>

A mi sempre m'ha agradat Luís Aguilé i de petita li vaig agafar estimació perquè em feia gràcia. Sempre me n'ha fet. Era un cubà establert a Espanya, i casat amb una catalana, que actuava sempre amb unes corbatotes immenses, interpretant unes cançons desenfadades i divertides [...].

M'han comunicat que ha mort Luís Aguilé. Aquesta notícia no m'ha deixat indiferent i per això m'afanyo a fer-vos saber a través del blog que em sap greu la seva marxa i que amb ell se'n va un altre artista d'aquests que he vist i sentit tota la meua vida. [...] En fi, que reposi en pau i es mantingui viu en la nostra memòria.*

<http://escrividor.blogspot.com/>

L'horari d'emissió és francament millorable, però tot i això em declaro fan d'El gran dictat, el nou espai de TV3 que compleix el doble objectiu d'entretener i ajudar-nos a destrossar una miqueta menys el català. La mecànica és àgil i senzilla i el presentador hi sap donar el to just, amb un estil particular i, sobretot, amb una veu que ja li fa la meitat de la feina. L'exemple del famós Pasapalabra ja havia demostrat que la llengua no sempre resulta avorrida i fins i tot pot servir per fer un producte televisiu atractiu per a l'audiència. I si ho fan les televisions privades espanyoles, a Catalunya és gairebé un deure que la tele pública aposti per espais d'aquesta mena. En qualsevol cas, aquest cop sembla que han encertat la fórmula.*

<http://tentacle.bloc.cat/>

Aquest dissabte, i gràcies a en David Prieto, vaig fer una cosa que no em pensava mai de la vida que faria: signar llibres! Ostres! El llibre recopilació de webcòmics *Còmics 2.0: Antologia del webcòmic 2009* va reunir en la seva presentació a Barcelona, a la Casa Orlandai de Sarrià, un nombrós grup de dibuixants i aficionats als còmics i ens ho vam passar tots molt bé. Primerament en David Prieto (artífex de la idea), l'Andrés Palomino, en Xavier Àgueda i en Jaunjo Escofet van presentar el llibre, juntament amb el recull de les 150 primeres tires de *Cròniques PSN* i d'*El Gran Libro de la Cinefilia*, d'en Xavier Àgueda. [...] En definitiva, una tarda completa i molt molt divertida, tots i els meus nervis durant tota l'estona!*

ENTRE COMETES

"Estic molt desil·lusionat amb Anglaterra, però sóc anglès"

Tom Sharpe, escriptor
AVUI

MIQUEL ANGLARILL

"Els nens estan educats per dones que els maten la masculinitat"

Allan Pease, assagista
AVUI

MIQUEL ANGLARILL

"Tant de bo d'aquí 25 o 30 anys servim de referència. La nostra contribució haurà estat escriure bé"

Hilari de Cara, novel·lista i poeta. Lluç

CRISTINA CALDERER

"Mayans, un neo-clàssic del segle XVIII, deia que en la poesia, el que no és excel·lent és menyspreable. I tenia raó"

José Emilio Pacheco, poeta.
El País

AVUI

pendència cultural de Catalunya respecte a Espanya. La intuïció d'Oller era bona i que es quedés sense lectors espanyols entra dins la lògica del moment. En canvi, que en tingués pocs de catalans ja resulta més sospitos. L'autor tenia prestigi i el tema era atractiu, amb l'interès afegit que la societat catalana estava trasbalsada per l'afer de mossèn Cinto Verdagué, un espectacular fenomen públic que convidava a aprofundir en els límits de la bogeria. ¿No deu ser, doncs, que al capdavant els lectors també la van trobar poca cosa, aquesta novel·la?*